

Namns- och
födelsedagsboken : med
verser. Innehåller
hundratal
gratulation...

Chronwall, Johan Henrik,

81 A Br.



**STORA eller DUBBLA
GRATULATIONS-BOKEN**

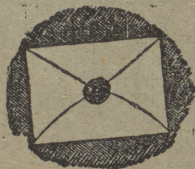
innehåller hundratals
gratulationer på namns- och födelsedagar,
passande för såväl yngre som äldre personer.

af

Af Chronwall m. fl.

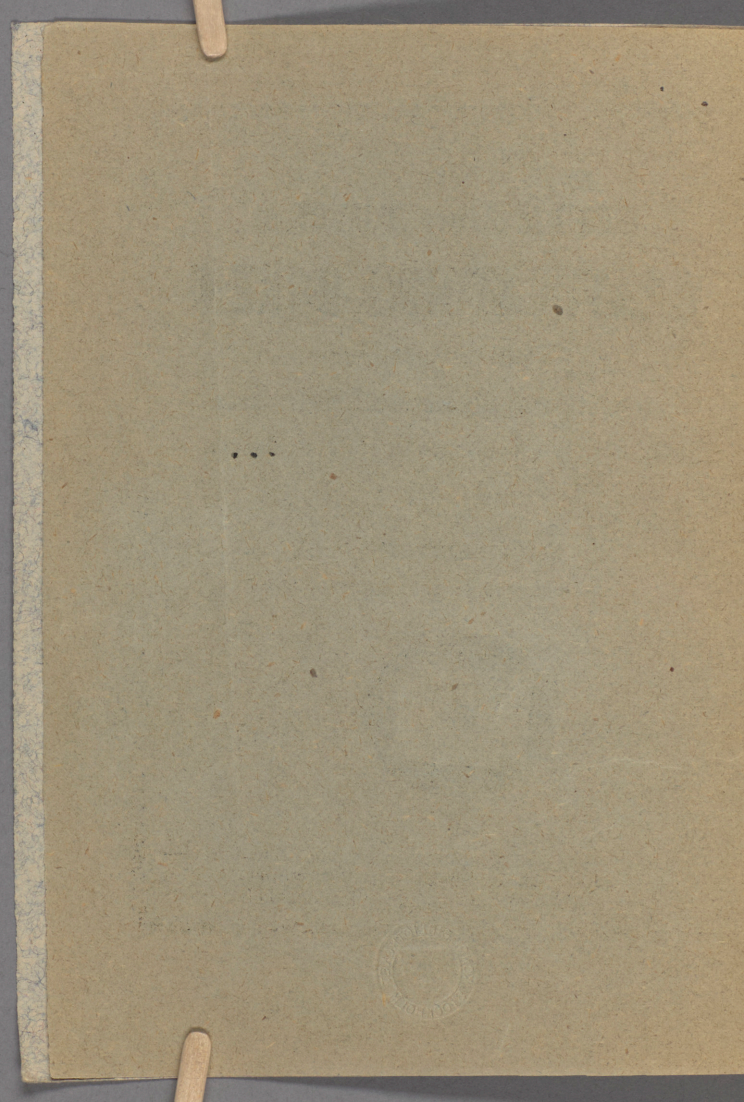
Utkommen i mång' tusen exemplar.

Pris:



50 öre.

Från Svenska Snäck- och Visförlaget,
adress: Tomtebodas station (vid Stockholm).



CHRONWALL. JOHAN HENRIK

NAMNS- och
FÖDELSEDAGS-BOKEN

Med versor.

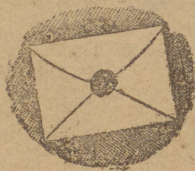
innehåller hundratals
gratulationer på namns- och födelsedagar,
passande för såväl yngre som äldre personer.

af

Af Chronwall m. fl.

Utkommu i mång' tusen exemplar.

Pris:



50 öre.

Från Svenska Snäck- och Visförlaget,
adress: Tomtebodas station (vid Stockholm).

Innehåll till

Första Sängsamlingen,
pris 50 öre, innehåller 10 häften,
N:o 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Hvarje häfte fås för 10 öre.

Hela samlingen för 50 öre.

Axel och Hilda, står i häftet N:o	3
Amanda satt med en krans i	7
Björkens hemlighet. Vid den	3
Benrangelsriddaren. En krigsman	8
Bellmans sista sång.	10
Du gamla, du friska, du fjällhöga	2
Den ed jag svurit fanan	7
Eldrottningen. Der satt en flicka	1
Ebba Brahes klagan. Den lätta	3
Falskhet. Hvert man tittar	6
Fall lätta snöflock fall	8
Handverksmannen	4
Herr Peder han gångar	4
Hjalmar och Hulda.	9
Iéas klagan. Sköna yngling på	2
Jag vet ett land långt upp i höga	1
Klang min vackra bjellra	1
Kära Maria du öppna för	4
Karins längtan, ur boken Frans	2
Karolina du min hjertans vän	5
Kaffevisan. Af allit det goda	9
Krigarn hvilat sig i mark och skog	9
Kristallen den fina, som solen	9
Lejonbruden	6
Löjtnant Fjants kärleksäfventyr	10
Ljungby horn och pipa	7
Mitt lif är en våg	9
Näcken han spelar på böljan blå	10
O fader, o fader kom hem	6
O tysta ensamhet, hvar	7
O du min Valdemar	8
O stanna, o stanna du vind	9
Pigan som trampade på brödet	4
Pintorparfrun. I Södermanland	7
Rosens bild. Uti en dal af ljufilig	3
Rosens doft i blomsterlundens	7
Resan genom Sveriges 90 städer, af Chronwall	1
Soldathustrun. I låga ryttar	2
Skörde flickan. Hon växte i	2
Skeppsgosse lilla, sakta och	5
Strassborgsvisan. I Strassborg	6

Andra Sängsamlingen,
pris 50 öre, innehåller 10 häften,
N:o 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20)

Alpens ros, står i häftet N:o	15
Anderson, Petterson, Lundstr. o jag	13
Emigrantvisan. Den tanken på	11
Bröllopsång. Svärmora har	12
Brynhilda på slagfältet	16
Det hviskar i den stilla dalen	18
Den förälskade skomakaren	17
Du har diamanter och perlor	11
Edwards dödssång	12
Ester och Axel. Så bister kall	11
Edwards stridsång, af Chronwall	17
Fiskaregossen. Hvar morgon jag	14
Fiskarflicka lilla, det kan gå dig	14
Frans tar afsked af sin fader	15
Fjorton år tror jag visst att jag	17
Galérsflaven. Håll takten du	15
Gubben Noack. Vi prisat	12
Gerda, min lilla Gerda säg ja	12
Glad såsom vogeln i morgonstunden	12
Hulda, min Hulda säg ja	12
Hösten rasar ibland våra fjellar	13
Hvarför skall man tvinga mig	15
I villande skogen jag vallar min	12
Jan Petter i böljorna de blå	17
Kung Erik leker på lutan	11
Karins sorg när Frans tog afsked	15
Kalle P. Vill ni se Kalle P.	20
Källan sprang ur jordens barm	20
Köksvisa med tolf gyllene reglor	19
Lill Ama Mari	13
Längtan till Karin	18
Lilla Greta och snälla Pelle	18
Lilla vackra flicka om du vill	14
Litet jag sätta vill	19
Med våta ögon ser jag på	11
Och fast du svikit din flickas	16
Otaliga vågor vandra på hafvet	18
O, Susanna. Jag är född vid den	20
Petter Jönsson han såg i Fädern.	15
Pågen Pål, hans mor och kriget	19
Selmas längtan, ser jag stjernorna	15
Sjömanssång. Resan mot Ostindien	18
Sveriges städer. Uti Sverige der	16
Sjung liten fågel på grönan qvist	17
Sjung, sjung brusande våg	20

Hittills ha 8 Sängsamlingar utkommit, à 50 öre styckat.

Gratulationer

på namns- och födelsedagar

af

Chronwall.

Till ett barn.

Dig, lilla ros, jag egna vill
en sång på födelsdagen!
Väl är den kort, är blott en drill;
men milda äro dragen.

Sjelf är du mild och oskuldsfull,
liksom en himmelsk engel.
Din själ är ren som luttradt gull,
som fjäril'n på en stängel.

Ej några sorger bo i den;
nej — lugn står på dess yta.
Med dig, med dig, min lilla vän!
visst mången ville byta.

Ty du är som en blomma säll,
som doftar i det gröna.
O! må du blomstra, blifva snäll,
du oskuldsblomma sköna.

Till enkefru Gripensköld i Helsingborg.

Hastigt tidens da'r försvinna,
 så vi klaga här på jord;
 dock, hvad är det, fast vi vinna
 jordens skatter med ett ord? —
 Rik är menskan, då hon äger,
 liksom du, ett fredligt bo. —
 Vara nöjd, allt öfverväger,
 och på Skaparns godhet tro.

Minnet af de flydda tider
 hägrar för din tankes syn:
 frid och salighet det sprider,
 solen likt på rosenskyn.
 Mätte så din dag försvinna:
 ljusligt strålande och blid!
 Mätte så din afton brinna:
 vinkande med himmelsk frid!

Till Johanna.

Flicka! du, som står i våren,
 hyllad utaf gossar små,
 tag i dag. du firar åren,
 hyllning utaf mig också!

Lik de täcka Gracer står du,
 leende i nöjets ring.

Du är god, och därför får du
pris af vänner vidt omkring.

Till Lovisa.

Flicka! jag en dikt vill skriva,
blott jag kunde finna rim.
Ack! om du mig kunde lifva
här, jag grubblar i mitt hem.

Du din namnsdag glädtigt firar.
Hvad skall jag väl gifva dig?
Kransar mången åt dig virar —
men en kyss du får af mig.

Till Theresia Vitalia Bong.

Se! dalen grönskar mer och mer
och solen ljufligt blickar ner
på Blekings stränder än en gång,
vid lärkans fröjd och bäckens språng.

Och detta är din fosterbygd,
inunder gröna lunders skygd,
ett »paradis» på fädrens jord,
en herrlig lustgård i vår Nord.

Hur mången telning blomstrat opp,
som du, så skön utur sin knopp,

och mången planta vuxit här,
som du så ljuf, som du så kär.

Dervid mitt hjerta fröjdar sig.
Min lilja, jag ser gladt till dig;
och hvarje gång jag ser till dig,
jag finner, att du älskar mig.

Så! väx i våren glad och nöjd.
Din faders tröst, din moders fröjd
och dina vänners skönsta hopp
är du i dag uti din knopp.

Therese Vitalia! från mig
jag lägger här min gärd till dig;
hvar blomma, som du skådar här,
en afbild af din oskuld är.

Till fröken Else.

Allt hvad lifvet skönast har,
hägrar för ditt sinne;
dock — den ljufva tiden far
lik ett barndomsminne.

Men, förrän den nedergår
med sin klara stjerna,
må dig många glada år,
möta unga tärnal

Njut af fröjden, innan den
 är ifrån dig gången;
 fröjden bor i kärleken,
 framtidshoppet, sången.

Från skomakaregesällen Läderberg
 till
 jungfru Mathilda Pettersson.

En herrlig dag uppå himlen står.
 För dig, min unga,
 jag tänker sjunga
 i dag, du fyller nitton år!

I handen tager jag lyran min.
 Hvad ljuiva toner,
 Hvad gratulationer!
 O, hör dem, flicka, och tänk och brinn.

Hvad skall jag önska dig, flicka kär?
 En vän du äger,
 — mitt hjerta säger —
 i hvilkens tanke du ständigt är.

Är detta sanning? Då önskar jag:
 må frid och lycka
 er båna smycka
 med blommor sköna, af bästa slag!

Du rodnar, flicka, vid dessa ord.
 Du allvarsamma,
 du rena flamma!
 är icke qvinnan för mannen gjord?

Om så ej vore, min unga vän!
 hvad blefve jorden —
 hvad blefve Norden?
 ack jo, ett ökenland blefve den. —

Men vill du ej, den dig älskar, ha?
 Då, unga tärna,
 då vill jag gerna
 din fästman vara; jag säger: ja!

Lef väl till dess, du min hulda vän!
 och tänk på vännen,
 skomakarsvennen,
 som här har sjungit, och dröm om den!

Från herr Eriksson till fröken Benedikta.

Jag fuunit har en vän i denna dalen,
 en flicka skön med tvenne ögon blå.
 Jag är så glad, jag glömmer alla qvalen,
 när jag den hulda vännen tänker på.

Ty skön den är, dess känslor äro ömma,
 dess ljuftva röst är siändigt före mig. —

Den vän^{är} du! — Jag vill dig aldrig glömma!
Ivarhelst jag kommer, vill jag minnas dig.

Till ynglingen Kristian.

Af hjertat här jag egnar dig
i dag en liten sång;
tag dessa rader ifrån mig
och gläds åt tidens gång!

Du står i dag uti din vår
så frisk, som nordens tall.
Du är en yngling! sjutton år
i da du fira skall. —

Du ser din verld så glad och trygg,
och vänner helsa dig;
på lyckans sköna höjder bygg
ditt hopp på lifvets stig.

För fosterlandet nyttig blif.
Mins dina fäders pligt!
Din hand åt dygd och ära gif
med mod och tillförsigt.»

Så är min önskan äfvenväl.
Förnim min känslas röst!
Om den behaga kan din själ,
det fröjda skall mitt bröst.

Lef säll och blomstra i din vår
 och tänk på mig dröm!
 Från den, du denna sången får —
 den vännen ej förglöm!

Till fröken Marie.

Vaknat har åter i öster en dag;
 foglarne slå sina drillar i höjden.
 Detta, Marie, är din födelsedag!
 Nu vill jag sjunga i friden och fröjden.

Lef och var säll i de herrliga dar,
 medan du ännu i glädjen får vara.
 Hastigt den ljufliga tiden hon far,
 Barnskrik och sorger de stunda se'n bara.

Sången är frände till tonen. De två
 sväfva s m englar från himlen till jorden.
 Fostrade äro de ofvan det blå —
 båda de älskas och prisas i Nörden.

Tärna! jag vet att du älskar dem ock;
 måtte de tvenne få bo i ditt hjerta!
 Komma der sorger, försvinna de dock:
 sången bortjagar den trånande smärta.

Dig vill jag önska i denna min sång,
 hvad till vår jordiska sällhet må komma.

Ödet och tiden de vandra sin gång;
ej må de störa den växande blomman!

Från fröken Petronella till herr Zetterström.

Skön, som en engel,
solen hon träder
in genom morgon-
rodnadens port.
Ren, som min kärlek
bor i mitt hjerta,
sprider den sköna
solen sitt sken.

Här uti sången
följer min önskan
Tag den, o yngling,
vänligt från mig!
Hell dig i våren!
herrliga dagar,
glädje och lycka
följe din gång!

Morgonens vindar
sväfvade sakta
hän öfver fältets
blommar i dag.
Glad i mitt hjerta
hörde jag suset,
tyckte det vara
hviskning från dig.

Lyssna till sångens
ljuffiga toner;
sången må fröjda
ungdomens bröst!
Skål för din ära,
älskvärde yngling!
Lefve det sköna,
hvilket du tänkt!

Från fröken Annette till skogvaktaren Skoglund.

En sång, min vän, jag hafver diktat,
den ger jag dig!
Båd' stort och smått jag deri biktat;
tag sången vänligt ifrån mig!

Om dig, om dig jag ljufligt drömmer
 i stjernklar natt:
 uti min själ din bild jag gömmer;
 den är mitt hjertas högsta skatt!

I dag jag vet du åren firar. —
 Hell Skoglunds namn!
 Åt dig väl mången kransar virar,
 men jag flyr gladt uti din famn.

Om jag din kärlek kunde vinna —
 hur skönt för mig!
 Du blef min man, jag blef din qvinna,
 jag skulle evigt älska dig!

Från fröken Sophi R. till fröken Carolina H.

Min vän, min bästa vän är du!
 vår vänskap lefver kvar ännu.
 Tag vänligt mot eu hyllningssång,
 och gläds med mig åt tidens gång!

En trogen vän du har i mig.
 Af hjertat jag lyckönskar dig
 i dag, du firar nitton år,
 och fröjdfull in i verlden går.

Lik rosen i sin sköna knopp,
 väx trygg, väx glad, väx lycklig opp!

Så frisk, så glad, som du nu står,
jag önskar dig till åldrens år!

Jag önskar glädje i din vår,
då ung du än en tärna står
och ibland mycket annat mer:
en ung och vacker kavaljer!

Det var mitt bästa; men än mer —
det ädlasta, som lifvet ger,
i denna sången önskar jag,
blott för att vinna ditt behag.

Till ynglingen Oscar.

Du älskade yngling! En herrlig dag
på himlen står.
Den dagen du kallar din födslodag;
i glans den går.

Blif ren, som hans låga, min unge vän,
hvarthän du drar!
I ungdomens spår smyger frestelsen,
och rof hon ta'r.

Och öden oss följa. Hvarthän vi gå,
de bringa qual.
Men blicka med hopp till Guds himmel bli
från lifvets dall!

Och strid för din konung, för land och folk
 du yngling god!
 Och slunge mot onskans makt din dolk.
 Haf mod! haf mod!

Och vill du knyta ett vänskapsband,
 så knyt det fast.
 Beskrattad blef du af kung och land,
 om knuten brast!

Mellan syskon.

Jag vill på denna sköna dag
 en liten sång dig qvada!
 och finner du till den behag,
 vill jag deråt mig gläda.

Ej har jag, broder! glömt de da'r,
 då vi tillsammans lekte.
 Den tiden syskonblommor bar,
 som ömt hvarandra smekte.

Ack! samma blommor dofta ju,
 fast andra dar vi skåda.
 Jag är den ena, en är du,
 två kära fränder båda.

En syskonskål jag dricker här,
 den skålen är för dagen;

och denna skål, som lyftad är,
skall bli i botten tagen.

En annan till mellan syskon.

Kära syster! huru herrlig,
lyfter dagen upp sitt öga.
Allvarsam och bottenärlig
ser hon neder från det höga.

Hvilka ljufva tankar komma,
då jag tänker, syster kära,
på de da'r, då, sjelf en blomma,
du åt mig sågs kransar bära.

Det var oskuld blott som lekte
kring din fot. Jag mins dig, sköna,
huru vi hvarandra smekte
uppå blomsterkullar gröna.

Nu de dagar äro farna
längesedan till sin hvila;
stundom deras minnen klarna,
sköna kring vår själ de ila.

Nu ett annat år sig tänder.
ej dess öden kan du ana.
Dig jag denna sången sänder.
Tag den på din lefnadsbana!

Lycka önskar jag på färden.
 Lifvets rosor äro sköna. —
 Tag min sång igenom världen,
 öfver lifvets kullar gröna!

Till en vän.

En herrlig dag nu inne är.
 Jag vill dig gratulera!
 Den lilla sång jag diktat bär,
 vill jag dig presentera!

Tag sången mot och tänk och brinn
 uppå din lefnadsbana,
 och gå med mod i lifvet in
 gladt med ditt ödes fana!

O, må du helsans gåfva få!
 o, må dig lyckan följa!
 Må hennes stjerna för dig gå
 och sig bland moln ej dölja.

En annan till en vän.

Jag egnar dig en sång i dag,
 en önskningsång uti sitt slag!
 I sångens rader skall du få
 det skönsta jag kan bjuda på!

Jag önskar dig en ljufvig dag,
 och hoppas vinna ditt behag!
 O, gläds i dag bland vänner mång',
 som helsa dig med tal och sång!

Jag är den ene ibland dem,
 som önskar välgång i ditt hem.
 Förskjut ej den som ringa är —
 det är den vän dig helsat här.

Åter en annan till en vän.

Gläd dig i dag, du min gamla vän!
 lägg alla sorger ifrån dig hän
 och hör i glädje en hyllningsgård,
 som till dig ljuder från sångens värld!

Vår tid hon stupar i glömskan bort. —
 Ack! jordetiden är ganska kort:
 Af tidens vexlingar, stunder, dar',
 den ene kommer, den andre far.

Bredvid din sida stå plantor opp:
 de växa sköna, som ros i knopp;
 men du står snart likt ett åldrigt träd;
 därför i dag dig bland vänner gläd!

Till fru R. G. i Lund.

Ädla Fru! till höga Norden
 kom Er födslodag igen.
 Oss till heder är han vorden,
 ty han gaf oss dig, vår vän.

Oss det gläder, när han kommer
 uti österskyn oss ser
 uppå höstens bleka blommor.
 uppå Lundagården ner.

Komme — så vi önska —
 denna dagen öfver dig!
 Mätte sköna blommor dofta
 herrligt på din framtids stig!

Till fröken Fredrika.

I dag du fira skall ett minne af den timma,
 då lifvets sol för dig bröt ur sin morgonstrimma
 Hon trädde, liksom du, stolt på en fröjdfull ban
 hon såg förnöjd din bild ifrån sin ocean.

O, sköna morgonda'r! O, ljufva barndoms-
 minnen,
 I bon i våra bröst och höjen våra sinnen!
 I sväfven för vår själ, liksom en morgondröm
 I slocknen oförmärkt och följen lifvets ström

Man mins, (du minnes ock, du lefnadsglada tärna!
 du fria, du, som står ibland oss lik en stjärna!)
 de dagar och de år, då morgondaggen låg
 och blomman skön, som du, sin bild i källan såg,

Lef väl! så helsa vi. En krans af Floras blommor
 vi sända hem till dig, när våren återkommer.
 Då fira vi med fröjd din födelsdag igen —
 då se vi gerna dig bredvid en trogen vän.

Till en gammal ungarl.

Du sitter i ditt rum, en ensam fogel lik,
 uppå din hjessa re'n de gråa hår uppträda.
 På böcker, tobak, snus och foglar är du rik;
 men ingen maka har du, som ditt lif kan gläda.

Alltjemt du sitter der bredvid din fönsterbåga.
 Din tid, »blir den ej lång»? Jag ville gärna
 fråga.

Du ser, hur solar går på himlen upp och ned
 ocu lifvet hur det rörs på lifvets blomsterhed.

I dag din namnsdag är. Din skål jag tänker
 dricka;
 och älskar du i mjugg — kanske en vacker
 flicka,
 då önskar jag dig här bland tusen vänner säll.
 O komme snart för dig den sköna bröllopsqväll!

Till en vänskapsbroder.

Broder! här din skål vi dricka uti detta muntra
lag.

Tag ditt glas och låt oss klinga uppå denna
glada dag!

Femti år i dag du firar, lefver ändock frisk
och sund;
glädjen leker på din panna, löjen på din glada
mund!

Säg, hvad skola vi väl önska dig på denna
sälla dag!

Måtte lyckan jemt dig bistå i hvar ädelt före-
tag!

Måtte helsan med dig följa, hvar du vänder
på din stig,
och den glada lefnadssolen lysa mild och klar
på dig!

Gladt vi våra skålar höja. Klängen går mot
himlens sky
och den glada glädjen målar rosor på vå
hvita by.

Skål, du gamle, glade broder! Måtte mång-
gyllne år
stiga på din lefnadsbana, innan du från verld
den går.

En annan till en vänskapsbroder.

Din födslodag jag vet det är,
derför en sång dig egnas här.
I sångens rader skall du få
det bästa jag kan bjuda på!

Jag önskar lycka, fröjd och ro,
må gladt du hos din gumma bo!
Ja, skål i muntert lag
allt för din födslodag.

Ja, skål, gutår!
för alla dina år.

Också en gratulation eller bjudning.

I dag jag vill dig gratulera
på denna lilla pappersbit,
förty jag har ej papper hemma mera —
men skålen dricks, om du vill komma hit!

En annan.

Supén i dag blir fin jag vet,
derför en stund jag blef poet.
För prisen ej jag sjunger här;
men likafullt jag artig är.

Min strof går endast ut derpå,
 att, om vi sutto två och två
 omkring ett bord, vi kunde få
 ett litet glam, en gratulation,
 som klingade med högre ton,
 än alla dessa fraser gå.
 Jag hoppas, att vi re'n förstå
 hvarann med denna allusion
 och äro båda i den tron
 att du och jag och han och hon
 (jag menar det förenta par,
 som med oss på konserten var)
 tillsammans få en treflig stund.
 Din vän det önskar så.

Till korporal P.

Så ha vi nu åter midsommar igen
 och dagen är inne, då du, vår vän,
 skall firas med mångens gutår, gutår,
 ditt fyrtiåttonde lefnadsår!

Som jernfasta eken i skogen med fröjd
 står stolt ibland träden: så du förnöjd
 står bland dina vänner, och glad du ser,
 hur skaran med Bachus fröjdas och ler.

Tag sången ifrån oss: han bjuds dig i dag.
 Vi önska dig glädje i dryckeslag!
 Gladt skola vi sjunga när glaset går:
 välkommen på lägret till nästa år!

Till herr Andersson på hans 37:de födelsedag.

Åter nalkas,
åter nalkas
julens fest igen.
Vinterfåglar tusen,
små som ljulgransljusen,
falla neder,
falla neder
ifrån himmelen.

Så, o broder!
så, o broder!
uti julefröjd
kom du hit på jorden
till det arma norden,
som en flinga,
som en flinga
sänd från himlens höjd.

Hvilken taffa,
hvilken taffa
utaf kärt behag!
Här med barn och mamma
skönt vid lampans flamma
firar du i,
firar du i
qväll din födslodag.

Gratulera,
 gratulera
 här med skäl jag får.
 Tag mot komplimangen,
 hör från lyran klangen!
 Må du lefva
 med din Eva
 säll i hundra år!

Och när månen,
 och när månen
 tänds på himlens rund,
 måtte du då finna
 hos din lilla qvinna
 ljuflig hvila,
 ljuflig hvila,
 mången nöjsam stund! . . .

Hvilken tjusning,
 hvilken tjusning
 i en makas famn!
 Man kan ligga, drömma
 om de bilder ömma,
 som man ej ens,
 som man ej ens
 måla får med namn. . . .

Här jag klingar,
 här jag klingar,

klang, min bästa vän!
 Broderskålen höjes,
 knä't tillbaka böjes.
 Låt oss längta,
 låt oss längta
 snart till jul igen.

Till gubben Stjernlund.

Du gamle sjuttiårige,
 du veteran i Norden,
 du gamle silfverhåriga,
 du vandringsman på jorden!

Dig egnar jag en liten sång,
 förrän din afton skymmer!
 Du vandrar fram med tidens gång
 bland krämpor och bekymmer.

Ditt rykte lefver, gamle man!
 på vise söners munnar.
 »Så god, som du var ingen ann',»
 man i vår bygd förkunnar.

O, må du stanna qvar en tid
 hos oss ännu i Norden!
 O, må du finna fröjd och frid
 den tid, du dväljs på jorden!

Till en annan.

Tag mot en liten gratulation
från mig i dag, jag ber!
Min lyras anspråkslösa ton,
låt den behaga Er!

Här står jag ung i livvets vår,
men Ni vid grafvens port.
I dag ni hyllning af mig får
för godt, som Ni mig gjort.

O, må Er lefnad än bli lång,
och må Ni helsan få!
Så är min hela önskningsång
jag dricker skål derpå.
Ja skål, gutår,
för alla Edra sjutti år! !

Till en fader.

Du, som ett ljus mig tändt uppå min lefnads-
stig,
du, som mig visat väg, hvarpå jag vandra
skulle!
Dig egnar jag en sång; dess toner gå till dig,
liksom en morgonvind förbi en blomsterkulle!

Tack, hulde fader, tack! för godt, som du mig
gjort!

Jag kan ej prisa dig tillfyllest, som jag borde.
Jag ej dig ärat har tillfyllest, som jag bordt,
det goda, du mig gjort, mig ingen annan
gjorde.

Var det ej du, som lärt mig älska land och
kung
och Gud och nästan min, då jag i världen
trädde?

Var det ej du, som bar mig på min skuldra
ung?

Var det ej du, som mig i sorgsna stunder
glädde?

Tag mot en hyllningssång! Det är en ringa
gärd;

men mera ej i dag jag kan dig presentera.

Dess ömma toner gå ifrån en högre verd.

Tag sången vänligt mot. Jag vill dig gra-
tulera:

Du gamle, du som står med glädjens ros på
kind,

jag önskar: måtte du af helsans gåfva njuta!
Snart gulnar du till fall, liksom den höga lind;
o, må du ljufdigt då din lefnadsbana sluta!

Till en moder.

Dig, moder, här jag egnar
 en liten gratulation!
 Tag den å mina vägnar,
 och hör min känslas ton!
 Jag är ditt barn! Min moder,
 min barndomströst var du.
 Nu styr mig tidens roder.
 Långt från dig är jag nu.

Doek tag min sång till ära,
 åt dig den diktad är!
 Låt den ditt hjerta lära
 att jag dig än har kär.
 Din bild jag aldrig glömmer,
 den bor uti min själ;
 om mig än natten gömmer,
 ser jag den klar likväl.

Lef väl, du hulda, ömma!
 Må Gud bevara dig!
 Jag vill dig aldrig glömma
 uppå min lefnadsstig.
 Må glada dagar komma
 för dig ur österns sky,
 och hoppets rosor blomma
 och dagens sorger fly!

Mellan äkta makar.

Du femti år i dag har hunnit.
 Min maka! jag lyckönskar dig.
 Tillsammans våra hjertan brunnit
 i sorg och fröjd på livvets stig.

Jag önskar att få fira länge
 med dig din sköna födslodag!
 Till oss sig inga sorger tränge!
 Vi blifva glada, du och jag.

Den kärlek, som fören't oss båda
 och svuren är i denna dal,
 vi vilja lika trofast skåda,
 när slut är våra dagars tal.

O! när en gång, den sista gången
 med mig du firar dina år: —
 mins än den enkla kärlekssången,
 som du nu af mitt hjerta får!

Till en vän på hennes födelsedag.

Jag helsar dig! Jag helsar och den sköna,
 den gyllne sol, som steg så herrlig opp.
 Hur sköu hon lyser öfver lundens topp,
 och sprider glädje öfver ångar gröna!

Förbi är våren. Sommarens dagar komma.
 Du älskad! för dig en annan tid
 och randas. Må du uti fröjd och frid
 få möta oss, min hulda, sköna blomma.

Till oss på besens tjugonde års födelsedag.

Sångmö! till min flickas ära
 gladt min lyra fattar jag.
 Vi ett värdigt lof må bära
 denna lyckosamma dag.

Täcka liljor gaf han jorden
 för kring tjugu somrar se'n.
 Skönt de blomstrat upp i Norden,
 äro nu fullvuxna re'n.

En af dessa blommor täcka
 är mitt hjertas ideal:
 det kan ljufva tankar väcka,
 fröjda mig i skog och dal.

Sköna, underbara lilja,
 möt i fröjd din fremtidsdag!
 Ingen, ingen skall oss skilja:
 du blir min, och din blir jag!

Till ett par vänner på deras bröllopsdag.

Jag egnar er en sång, I vänner!
 Af hjertat går den ifrån mig.
 I tärnor! och I ungersvenner,
 som famlen än på lifvets stig,
 församlen eder kring det sköna,
 det lyckliga, det glada par!
 På lifvets blomsterkullar gröna
 vi tro oss träda upp en hvar.

I unga två, all himlens lycka
 jag önska vill till eder ner!
 Må flitens sköna blommor smycka
 den framtidsban', som mot er ler!
 Må ingen skymningsstund framkomma
 uppå den väg I skolen gå;
 men endast sköna rosor blomma,
 hvarthän I vänden deruppå!

Mån'g öden fin's, att genomvandra
 i denna mörka, dystra dal.
 O, älsken därför ömt hvarandra
 i nöd och lust, i tidens qval!
 Må intet denna kärlek bryta,
 som här beseglades i dag!
 Stån fast, när ödets stormar ryta,
 och tänken på er bröllopsdag!

22

Så är min önskan, unge vänner!
Den önskan går utaf min själ.
Må Han, som allas öden känner
och vet var menskas sanna väl —
må Han beskydda er, jag beder,
må Han omhängna edert bo
och blicka från sin himmel neder
och gifva eder fröjd och ro!

Ej bättre kan mitt hjerta önska
er sälla två på denna dag.
Slån ej snart min sång i glömska.
Mitt fyllda glas nu fattar jag.
Och hela skaran skall nu klinga
med mig vid klara fröjdeljud.
Vid glasens klang vi vilja bringa:
»ett lefve brudgum, lefve brud!»



Gratulationerna i denna bok kunna af en hvar
förändras och godt begagnas.

Köp af mig.



Förut ha utkommit å Svenska Visförlaget och finnes till salu samt hos återförsäljare 80 å 90 sorter åttasidiga vishäften å 10 öre stycket, med 6 a 7 visor i hvart häfte. Nya visor och nya småböcker utkomma ständigt. Katalog fås då 10 öre postporto sändes.

Köpas de första 50 vishäftena på en gång, så finnas de inbunda i en bok med titel Svenska Visförlagets Visbok, 400 oktavsidor, 2 kr. Detta är den största visbok som utkommit i Sverige, och innehåller alla möjliga Positiv-, Variete- och Folkvisor, För de unga, som sjunga, rekommenderas denna bok. Alla 80 vishäftena fås för 3:50, med rabatt för återförsäljare.

Boken: Stjernerymden, af Chronwall, det vackraste författaren under 30 år skriftvit, 48 sid. stor, för 40 öre. — Boken: Verlden i 3 bilder, om Dinnstedt, Klokstedt och Mellanstedt, 48 sid., 40 öre. — Edward och Brynhilda, 120 sidor, en del utkommen år 1901, 50 öre. — Chronwalls Resebeskrifning, om hans resa genom hela Sverige ned till Österrike, 48 sid., fås för 30 öre frimärken. Ingen må glömma förskaffa sig dessa billiga och verkligt tredliga folkskrifter. Katalog fås på begäran. Alla visor och böcker säljas under adress: Svenska Vis- och Småskriftförlaget, Karlberg station (hvarken är belägen en taglängd från Tomtebodas station och 1 kilometer från Stockholm. — Skrif genast! Eller och köp hos återförsäljare så inbespares brevets postporto.

Versar på Namnsdagar.

Af CRONWALL.

På Ebba-dagen, 6 Mars.

Ebba-dagen inne är
nu för första gången.
Därför gratuleras här
uti denna sången
en och hvar, som Ebba heter,
synnerligast af poeter.
Ebba Munkskjöld, ung och glad,
lefve hon i Mälarstad!
Må hon mångens bifall vinna,
lefva tills hon blir en kvinna
uppå etthundra nitton år!
Ebbas skål, gutår, gutår!

På Sofia-dagen, 15 Maj.

När sig jorden blomrik kläder
skönt Sofias dag inträder.
Foglar sina drillar slå,
solen ler från fästet blå,
Hon från höga rymden ner
skönt på slott och koja ser.
Sprider till Sofias ära
sina strålar fjärran, nära.

Versar på Namnsdagar.

Kaffe dricks i skog och dal,
för Sofi man håller tal,
ty vårt hjärta allra mäst
är vid hennes minne fäst.
Hennes dygder och behag
prisas högt på denna dag.
Och Sofi, så stolt på jorden,
är i dag en drottning vorden.
Årets namnsdar skönt hon pryder:
vishet hennes namn betyder.
Därför till Sofias ära
all vår hyllning vi frambara.
Tag den som man blommor tar
uti vårens ljusa dar.
rån din namnsdag som är inne,
sången göm, ett hjertligt minne.

Oscar.

Oscar denna dagen heter,
prisas högt af hofpoeter.
Namnet tyder ju på kung.
Alla Oscars ära sjung!

Erik.

Erik heter denna dag,
prisas högt i vänners lag.
Vasason han dock ej är.
men oss alla hjärtligt kär.

Versar på Namnsdagar.

Gustaf.

Gustaf heter denna dag.
Nu blir fröjd i vänners lag.
Gustaf, alla kungars kung.
Gustafs ära högt besjung.



Versar af andra författare,

Eleonora.

Ödman sjungit uti »Eleonora»
och fru Dybwad spelat Nora,
men jag icke vet ett enda opus,
egnadt åt Eleonora.

Reinhold.

Den Stockholmsfru som vill i dag
sin Reinhold ge en namnsdagskaka,
hon kan — om hon ej bakar själf —
be bagar' Reinhold kakan baka.

Kjell.

Om Kjell kan vitsas, men jag förstår,
att vi ska vara snälla,
och önska blott att Kjell en Kjella får,
som blir hans glädjekälla.

Versar på Namnsdagar.

Götilda.

När ej hon någon namsdag fick,
så mången tår göt Tilda,
men dagen blef i stället glad
för hvarje snäll Götilda.

Anund.

En kung var Anund fordömdags
och här i Norden stod hans vagga,
men på hans höga namnsdag ej
man brukade att flagga.

Herman.

Ungmö, mot var trefflig Herman
var så vänlig som du
ej förnärman eller härman,
så blir Herman din herr man.

Sara.

Hvarje Sara på sin namsdag
nu såväl som förr
ler så gladt som bibelns Sara
log bakom en dörr.

Ragnhild.

Icke endast helgon, utan också
drottning Ragnhild var;
därför när vi ströko helgonnamnen
Ragnhild fick stå kvar.

Versar på Namnsdagar.

Johanna.

Förr Johanna alltid tyckte
hennes namnsdag var en skön dag,
men i år hon ej tors fästa
förty dagen är en böndag.

Alexis.

Den på Alexis rimma vill
till lön får endast bittert kländer.
Hvad ska' vi med Alexis till
när re'n vi hafva Alexander?

Fredrik.

Fredrik, må din dag bli rik på frid och fröjd
men ej för länge räcka,
så att damerna, de kaffelystna sex,
snart må få sin egen vecka.

Margareta.

Margareta är ett drottningnamn,
gifvit åt en liten rar prinsessa.
När hon väl blir stor, kan också hon
få en drottningkrona på sin hjässa!

Marta.

Marta önska vi i dag
all den glädje lifvet rymmer.
Må hon uti vänners lag
glömma sina små bekymmer.

Versar på Namnsdagar.

Emma.

Mjuk skall hvarje Emma vara
likt en stol med samma namn,
men bör icke, liksom emman,
ha för alla öppen famn.

Magdalena.

Magdalenas namn man ändrar
till båd' Lena, Malin och Malena.
Den, som älskar henne riktigt,
har nog ändå bättre namn att ge'nal

Kristina.

Fordom ej Kristina kunde
sig med kronans tyngd försona;
nu Kristinor bli förnöjda,
om dem bjudes krans och krona.

Jakob.

Jakob, när du bytte bort din välling,
mäkta klök var du!
Annars kanske nu ej du vi firat,
utan Esau!

Per.

Om Per en plunta har
och tom i dag ej är hon,
nog Per en pärla tar
och köper sedan päron.

Versar på Namnsdagar.

Botvid.

Uti sörmländskt Södertelje.
Botvid lärde på Ansgari tid.
Andra män nu där predika
och där Botvid slöt, en Booth tar vid.

Olof.

När Olof namnsdagskakan ser
han fröjdas i sin håg.
Han hvetekaka får, men ger
själf endast en af råg.

Algot.

Af Algot stackars Abdon blef
med glans ur brädet slagen,
och Algot önska alla nu
allt godt godt på Algotsdagen.

Elin.

Med all min vers är klenst beställt
och hvem som helst kan finna fel 'in;
jag annars velat rimma snällt
till ära för hvar vacker Elin!

Tage.

Har du ej något trädgårdsland,
tag blommor från en hage
och sträck dem se'n med vänlig hand
på namnsdagen åt Tage!

Versar på Födelsedagar.

Arne.

För alltför platta namn
man alla fäder varne!
Hvad klang har namnet Jöns
mot till exempel Arne?

Karin.

Hell hvarje Karin som sin vän så trogen är,
som en gång drottning Karin var sin hjär-
tans kär!
Må hvarje man, som blir ett sådant vif be-
skärd,
likt Erik finna henne drottningkrona värd!

OBS. I Ofvanstående versar kunna förändras och passa
äfven till andra namn.



Versar på Födelsedagar.

Af CRONWALL.

Mellan syskon.

Jag vill på denna sköna dag
en liten sång dig kväda!
och finner du till den behag,
vill jag däråt mig gläda.

Allt manar oss att sjunga hennes ära
och offer ge.
Dess ljufva blick skall uttrycken oss lära
och mot oss le.

Vi sjunga ej den dygd, vi hos dig vörda,
och ditt behag;
af ömhet och af vänskap hos dig förda
uppå din dag.

Vi blomsterband och kransar ej förära
ur Floras land;
Vi ledas blott att Anna offer bära
af vänskapsband.

Må sällheten och lyckan denna dagen
föreña sig
Att hand i hand med kärlek och behagen
omgifva dig.

En annan på Emmadagen.

Just nu den glada dag jag finner,
som prydligt bär ditt ljufva namn;
Då ock en pligt jag mig påminner:
En välment önskan gifva fram.

Du har förtjent att sällhet ega,
Min Emma, såsom dygdens vän,

och ibland vänner lycklig lefva
i frid och skygd af oskulden.

Må himlen dina dagar skydda,
som kröner livvets väg för dig,
och friden i din trefna hydda
på ljusa skyar hvila sig.

Må alltid fri från sorg och smärta,
du skörda dina framtids år,
och må med lugn uti ditt hjerta
du gå den väg dig återstår.

Se, Emmadagens högtid stundar,
den träder fram i härlig glans,
och uti nordens gröna lundar
ej större högtid ofta fans.

Och äfven jag på denna festen
ett ringa offer ville ge,
tag mot en hyllning utaf gästen,
som endast om en blick vill be.

En annan på Emmadagen.

De gyllne ungdomsårens stunder
framför ditt öga ännu stå,
du lik en ros i blomsterlunder
i Floras salar synes gå.

Ån i din ungdoms sommardagar
 må glädje, vänskap följa dig.
 Se'n skrifver kärlek sina lagar,
 och vänskap få ge rum med sig.

Men är en vänskap riktigt ärlig,
 han nog en vrå hos dig skall få.
 Han skall ej falla dig besvärlig,
 hur hårdt det blir att »blott se på».

Carlsdagen.

På din namsdag, käre Carl! en gåfva:
 glada vänner samlats i ditt tjäll.
 Då de hjertats varma offer lofva,
 vill du mera för att vara säll?
 Plärdens dyra prål för dåren glimmø:
 nöjs som (köpman) du med ärligt namn!
 Du har ära nog af nyttans timme:
 du har sällhet i din makas famn.

Gräm dig ej att livets få minuter
 strömma fort till evighetens haf!
 Att den sol som glada lågor gjuter,
 en gång sorgligt skimrar på din graf.
 Namnet dock skall segra öfver tiden.
 Frejda det och gläds åt gångna år:
 gode Carl! af allt blott samvetsfriden
 med oss bort till andra verldar går.

Sök ej lyckan. Frukta denna tärna,
 i hvars famn än ingen hvilat trygg!
 För de storas nåd din frihet värna:
 utan flärd på egna grunder bygg!
 Du var fordom lugn på dessa grunder;
 skone stormen än ditt skördeland,
 och — ditt säde der i hymens lunder
 mogna tidigt för ditt fosterland!

Charlottadagen.

Var helsad, Charlotta, i dag, du framgår i
 grönklädda skruden!
 Kommer med blommor och vår åter till jorden
 igen.
 Härlig du står i din solglans och ler, och tu-
 sende hjertan
 helsa med glädje och fröjd blommornas ljuf-
 liga tid.
 Vänskapen helsar dig ock, den samlar i lun-
 derna sippor,
 binder dem hop i en krans, enkel, men väl-
 ment ändå,
 skänker dig, hulda Charlotte, du blommornas
 vän och naturens!
 Dagens högtidliga namn du fick i dess heliga
 dop.
 Många hjertan i dag, både nära och fjerran
 dig helsa,

ringa är gården likväl, som kommer från vän-
 skapens tjäll;
 men du dess mening förstår, du ser ej till ytan
 af gåfvan,
 ty din känsliga själ inre betydelsen ser, —
 känner att vänskapen ger ej blott förgängliga
 blommor, —
 blommor som vissna och dö — falla till stof-
 tet igen;
 men utaf eterneller en krans sig troheten
 binder,
 härliga stå de ännu, fast tiderna vexla och fly.
 Böner du eger också. som upp till himmelen
 stiga,
 Kalla välsignelse nu öfver ditt jordiska lif;
 bedja om sällhet och frid — den frid som
 evinnerligt blifver,
 kommer med glädje och lugn till oss i sorger-
 nas dag.
 Böner den eger jemväl om glada dagar i tiden:
 Allt är en gåfva af Gud! — Höre Han vän-
 skapens suck! —

En annan på Charlottadagen.

En dag min vän jag hade stält
 till Floras blomsterprydda fält.
 Jag vadade ibland behagen
 af tusen blommor som hon sätt;

en såg jag, vacker, glad som dagen —
den blomman nämde jag Charlott.

Ifrån en annan vällukt flöt,
och honung dvaldes i dess sköt,
och då jag dit mitt öga vände,
jag tyckte, af allt mildt och godt,
att jag en liflig afbild kände —
Den blomman nämde jag Charlott.

En ann', som hög och reslig var,
en enkel, lutad krona bar,
som sig fördold för dagen mente:
hon var en afbild uti smått
af dygd och blygsamhet förente —
den blomman nämde jag Charlott.

O, växen, blommor, dag från dag,
i fågring, vällukt och behag!
En dag, med känslor dubbelt rörda
och dubbelt mera lycklig lott,
en dag skall jag er alla skörda —
och kalla er för Min Charlott!

En annan på Sofiadagen.

En liten sång jag ville sjunga
på denna dag för dig, Sofi;
men tonen stelnat på min tunga,
och orden sakna harmoni.

En krans jag äfven ville binda,
 en krans af minnets eternell; —
 men ack! ännu uti sin linda
 den blyga hvilat — späd och säll.

Dock, hvad gör det? Re'n lärkan sjungit
 en morgonhelsning i det blå,
 och fast ej rosen ännu sprungit
 utur sin knopp — hvad mer? — ändå
 naturen sjelf, den stora, rika,
 för dig ju alstrat mången knopp,
 som snart skall späda bladen vika,
 en krona lik i dagen opp.

Du sjelf, Sofi, står nu i knoppning,
 snart färdig att bli mognad ros,
 och i ditt hjerta bor förhoppning,
 förhoppning »ren, som Frejas tros»...
 och glädjens friska rosor smycka
 med rosenfärg din lefnadsstig.
 De båda fröjd, de båda lycka.
 O, måtte begge skänkas dig.

En annan på Margaretdagen.

I dag Margretas sol sig sprider;
 må den dig alltid lysa klar,
 så klar att du i alla tider,
 må finna lyckans glädjedar!

Försmå af dessa råder, Greta,
 som jag dig sänder, fastän få.
 Fast rimslut blott jag kunnat leta,
 jag gratulerar dig ändå.

Kristinadagen.

Med festliga kransar och sommarns behag
 din högtid förskönad har blifvit.
 Vi täfla ju alla att fira den dag,
 Kristina och fröjden oss gifvit.
 Emottag den gård, mitt hjerta dig bragt!
 Och jag hoppas af himmelens godhet och makt
 att den många år få förnya.

En annan på Kristinadagen.

Från en promenad vi nyss anlände,
 der vi njutit sommarens behag;
 ljufva aningar vi dervid kände,
 som bebådade Kristinas dag.
 All naturens prakt vårt öga röjde:
 vestans flägt och ängens blomsterskrud;
 lärkan mer sin sköna drill förhöjde,
 att åt sången låna sina ljud.

Fjäriln som kring fältet flyktig lekte,
 tycktes dröja i sin yra dans,
 och de blommors famn han ömmast smekt
 dem vi valde till Kristinas krans.
 Vänskapen oss tycktes se'n påminna,
 hvilken detta allt tillegnas bör:
 Vi en älskansvärd Kristina finna —
 det är henne denna krans tillhör.

En annan på Johannadagen.

Johannas namn i många salar
 i dag blir prisadt och berömdt,
 dock det ej till ditt hjerta talar;
 du får ett enkelt ord, men ömt.
 Johanna heter just vår stjärna,
 till den vi glade blicka opp;
 vi egna dig vår kärlek gerna
 och be för dig med trofast hopp.

Må fröjd och helsa dig ej fela,
 och framgång bli din mödas lön,
 samt redlig vänskap med dig dela
 den trefnad som gör dagen skön!
 Du är vår glädje, ja, vår ära,
 din fröjd, din smärta, den är vår.
 O, måtte himlen oss beskära
 med dig få glädjas många år!

Helenadagen.

(Till en moder från hennes barn)

Ur hjertans djup till höjden gå
 så många böner för ditt väl:
 Helena länge lefva må
 med helsa och med liflig själ
 till barnens glädje, som af dig
 få tröst i sorg och hjälp och stöd,
 när stunden knagglig är den stig
 de vandra, om ock utan nöd.
 Men du är deras engel god,
 som lifvar hos dem hopp och mod.
 Och när vår dag är mild och klar,
 vår fröjd förökas ännu mer,
 då du, som ömhet för oss har,
 tar del deri och glad det ser.
 O, må du frisk och glad och säll
 bli hos oss kvar till lifvets qväll.

Levisadagen.

En minnesblomma vill jag skicka
 till dig, Lovisa, just i dag;
 och se'n en skål för dig vi dricka
 i muntra vänners glada lag.

Ack, denna dagens sälla möte
 ger mina känslor ljuft behag;

med glädjens bild uti ditt sköte
jag helgar den åt fridens lag.

Må sällheten din tid försköna,
och himlen vaka för ditt väl,
din hela lefnad ömt belöna,
samt sända lugn uti din själ.

Må hoppets milda, ljufva strimma
mildt lysa på din lefnads sig.
Och själf från sorgens mörka dimma
må fridens engel följa dig.

Ja, om din stjerna skulle skymmas
af moln, som hopas kring dess ljns,
Jag vet, att hjertas sorg skall rymmas
uti Allfaders rika hus.

En trohet uti alla öden
är sällsam liksom den är skön,
men trohet ända intill döden
det är ett hjertas bästa lön.

En annan på Lovisadagen.
(Till ett äldre fruntimmer)

**Hur ofta våren återvänder,
hon tjuvar alltid menskans väckta blick;**

dess gunstling, Flora, en förmåga fick
att lifva sinnena i alla länder.

Då bredds kring berg och dal och sjö och stränder
en grönska, som till hvarje känsla gick;
och alfer titta fram och ge en nick,
som oss i fantasiens natt försänder.

Så äfven dessa dagar, som hvarst år
med högtidsglans besöka sina vänner:
de hafva sitt behag, som hjertat känner.

Och nu, då sjelfva hösten bland oss står,
din dag, Louis, här lifvar hvarje sinne
och väcker bilder af ett fridfullt minne.

Välkommen då Lovisas dag, som blifver
oss städs en tacksamhets och kärleksfest!
Hvem vet hur vi den fira få härnäst
och hvad oss ödet i sin tidsbok skrifver?

Hell dig, Lovisa! Hjertat vördar dig,
med friska blommor i din ålder prydd,
der huldhet och behag till barnen talar.

Du strålar som en stjerna på vår stig,
af dig är dygdens lära gerna lydd:
Du lefve länge uti våra dalar!

Helenadagen.

Till en moder från hennes barn.

Ur hjertans djup till höjden gå
 så många böner för ditt väl:
 Helena länge lefva må
 med helsa och med liflig själ
 till barnens glädje, som af dig
 få tröst i sorg och hjälp och stöd,
 när stundom knagglig är den stig
 de vandra, om ock utan nöd.

Men du är deras engel god,
 som lifvar hos dem hopp och mod.
 Och när vår dag är mild och klar,
 vår fröjd förökas ännu mer,
 då du som ömhet för oss har,
 tar del deri och glad det ser.
 O, må du frisk och glad och säll
 bli hos oss kvar till lifvets qväll!

stadagen.

Morgonrodnans matta sken
 uti purpurskyar dränkes;
 dagen se'n så mild och ren
 genom üstans portar sänkes.

Du, som namn af dagen bä
må du lefva fri från smärta,
lycklig som du godsint är,
lugn till både själ och hjerta.

En annan på Augustadagen.

Ack, i den glada ungdomsstunden,
som för dig lifvet målar här,
må intet sorgfrö sås derunder,
må du af alla hållas kär.

Må ungdomen dig blommor bära,
och glädje åt din ålders höst,
och trogna dygder, kvinnans ära,
du skörda skall i mod och tröst.

Och må i glädjen som i sorgen
en hoppets stjerna följa dig;
då dygd och ära är din borgen,
så går du trygg din vandringsstig.

När blomman lutar mot sin stängel
och allting flyktat, tiden gått,
nå då en huld och trogen engel
dig visa hymens sälla lött.

Mariadagen.

I ungdomsåren — ack, hur skönt är lifvet:
 en blomma, lyst af evig vårsols glans!
 man njuter af allting, från Gud oss gifvet,
 så glad, så nöjd, som om ej sorgen fans. —
 Men ack! då minst vi ana, hon oss skickar
 ett pilregn utur sina hvassa blickar.

Hon ser på oss — och när vi minst det ana,
 så smyger hon uti vårt hjerta in; —
 hon möter oss uppå vår lefnadsbana
 hvar helst vi gå; — hon trycker ned vårt sinn'.
 Hon trycker ned vårt sinn'; men ack, vårt öga
 det lyftes ändå mot sin urbild höga.

Det lyftes ändå mot sin urbild höga,
 emot Guds himmel, mot det klara blå,
 och skulle tåren skymma för vårt öga,
 så lyser hoppets sol så klar ändå —
 den lyser oss i alla lifvets skiften,
 den stöder, leder, förer oss till griften. —

Maria, måtte dig dess glädje följa
 till dess du stiger uti Charons båt
 och seglar öfver Lethes dunkla bölja
 in öfver evighetens drömda stråt, —
 till dess du sjelf en gång, en englars like,
 får träda in i evighetens rike.

På ett fruntimmers namnsdag.

Nyss i sömnen för mitt öga
 Jag en vingad engel såg,
 lik en stjerna från det höga
 sjunkande på luftens våg.

Till mitt rum sin fart han sträckte,
 ren som azurn var hans drägt,
 sakta mig ur slummern väckte
 susningen af vingens flägt.

»Kom», han sade, »kom att bära,
 hastande ur hvilans famn,
 sångens skatt till dagens ära —
 dagen eger Hennes namn.

»Hennes, i hvars lugna, rena,
 oskuldsfulla själ du sett
 könets dygder sig förena
 med ett gladt och blygsamt vett.

»Fåviskt egnas skaldens tunga
 till en svekfull skönhets pris;
 ädelt, dygden att besjunga,
 mindre fåfäng, mera vis.

»Dårad må han en gång finna,
 hur den skönas blommor fly

hastigt som han ser försvinna
rodna'n på en aftonsky!

»Må han en gång, upplyst vorden,
skatta dygdens sällsamhet:
enda underverk på jorden,
som man ej beundra vet!

Henne tillhör sångens ära;
högre mål ej skalden har.»
O! hvad går du att begära,
Gudabarn! så blef mitt svar

Dydens lof att värdigt tyda
gafs åt snillet sönner blott;
mig ej deras lagrar pryda,
deras röst blef ej min lott.

Men dit ej min lofsång hinner,
skall min tysta vörndnad gå;
och hvarhelst jag dygden finner,
hon mitt hjertas offer få.

»Funnen är hon. — Denna rena,
oskuldsfulla själ jag sett,
der sig systerligt förena
ömhet, frid, behag och vett,

»Henne skall min dyrkan vara
evigt helig — jag det svär!

Tag min ed, att den förvara,
gode ande! hvem du är.»

Känn mig, fast ur dödligheten
jag är flykting» sade han,
känn mig — jag är Tacksamheten.»
Spände vingen och försvann.

Gratulationer på Födelsedagar.

På en ung flickas födelsedag.

Du, som anlände till verlden i dag,
prydd med de menlösa, späda behag,
som efter hand
utveckling vunnit,
att sen de hunnit
fästa hvart hjerta med ljufliga band.

Omkring din vagga små englar i dans
skyndade huldt till den nyföddes ans;
glädjande sig
öfver ditt möte,
och i ditt sköte
ingjöt den godhet, som utmärker dig.

En i din blick målar täckhetens drag;
 en gaf dig dygder och blygsamt behag;
 en blommor strör
 öfver din bana
 låt dig ana
 allt hvad den ädles förnöjelse gör.

Liksom då du i en moderlig famn
 trycktes med smek och de ömmaste namn
 likaså än
 huldhet dig hägnar,
 vänskap dig fägnar:
 dyrbar är dagen för slägting och vän.

Dig helsar vänskapens ljufva förbund,
 glädjande sig åt din födelsestund.
 Blommans behag
 liknar ju ock
 kransen, som dock
 egnas åt dig att fira din dag.

En annan på en ung flickas födelsedag.

Hvad fröjd! — Ej mer än (nitton) år!
 Gläds, att de sälla till dig flutit!
 Än, sköna flicka, ler din vår,
 än ingen storm dess blommor brutit.
 Från fosterbygdens trefna tjäll
 drefs ut kring böljan mången julle,

då du, bland hulda vänner, säll
 de mogna år förbida skulle.
 De fly, som blixten, våra dar:
 snart hemska minnet blott står kvar
 af lifvets både sorg och löjen;
 men Oskuld flickans engel är,
 som glädjens eterneller bär
 bland dygdens allvarsamma nöjen.
 Af henne skyddad skall den slup
 lugnt skrida öfver böljans djup
 och endast trygga hamnar hinna.
 Du skall, i skygd af dess egid,
 nå huslighetens sköna frid
 och äran af Fullkomlig Qvinna.

Ännu en annan på en ung flickas födelsedag.

Inga blommor vintern mäktar bringa,
 blott af drifvor är han riktigt full;
 lyran måste väl då fram och klinga,
 kylan än ej hunnit hennes gull.

Men hvad blommor kan väl hon dig bjuda,
 dig, som sjelf på blommor är så rik?
 Allt, hvad blomsterälskarn vet förguda,
 är ju samladt i din republik!

Endust myrten ses der ännu fela,
 men han kommer nog han ock en gång,

och begär de rum får dela,
under harposlag och skaldesång.

Mellertid må än han gerna dröja! —
Lätt beymren häfta vid dess blad —
han ditt eget värde ej kan höja,
kanske gör han dig blott mindre glad.

(Tjugu) vårar du i dag ju räknat,
se'n du slog din blick mot ljuset opp!
(Tjugu) solhvarf dina liljor bleknat,
vecklat rosorna utur sin knopp.

Lycka till, du dotter af behagen!
Länge än du räkna må förnöjd
och vi fira denna glada dagen,
Med en bättre vers, — med samma fröjd!

Den sextonde födelsedagen.

Hebe gick vid tidens elf en dag,
mönstrande den sköna blomsterskara
utaf sextonåriga behag,
hvilkas drottning sjelf hon syntes vara.

Ifrån böljans närhet då och då
längre bort en fyllig ros hon förde,
vattenbädden fostrade de små,
och de äldre till parterren hörde.

Hvem är denna svälda knopp, hon nu
lyfter uti liljevita handen?
Ser jag rätt? Jo, (Alma) är det du,
som hon flyttar upp från barndomsstranden!

Blif dock ständigt, hvad som barn du var:
öm och god och oskuldsfull och sedig.
Platsen, uti vänners bröst du har,
tro mig, skall då aldrig blifva ledig.

Blomstra, sälla, o, hur ljuf din lott!
I din famn du håller lifvets lycka;
vid din vagga har en *engel* stått,
och dess vård kan ingen från dig rycka.

I din moders öga ses *hans* blick,
och *hans* kärlek i din faders minne,
formens skönhet af naturen du fick,
men af *honom* fick du skönhetssinne.

Rosen bleknar, bladen falla ner,
men de dofta än ur marmorvasen:
fåras kinden, der nu purpurn ler,
skall din dygd dock öfverlefva gracen.

Sjüng så skalden, räckte arket fram
till den sextonåriga blondinen:
»papiljotter gör jag af hans kram»,
läser han på lilla skälmska minen.

På en ung flickas födelsedag i Juni månad.

Ur nattens famn, så mörk och dyster,
Aurora skyndar, ljuf och mild,
att helsa leende sin syster
och ser i källans glans sin bild.
Så glad, så härlig står naturen,
på sommarns fagra blomsterarmar burea.

Den blyga rosen uti våren
utaf sin knoppning doftar huld,
och på de bleka bladen — tåren
af daggen blänker såsom guld.
Och lärkan drillar. Göken trogen -
sitt kuku ger till återsvar i skogen.

O, var då glad, du goda flickal
Din Junius är ju alltid glad;
se, än i dag han går att skicka
dig af ditt lefnadsträd ett blad,
Det (femtonde). — Med nästa sommar
I skönsta prakt dess rika krona blommar.

Må du i lugn de bladen plocka,
som hvarje Junius dig beskär,
och fast du glömmer bort din docka,
håll dock din barndom lika kär.
Ej flärdens lust det hjertat skakar,
der oskulden vid sidan troget vakar.

Vet, englar vaka öfver dygden,
 och oskuld är dem alltid kär.
 Den tärnan skönast är i bygden,
 hvars hjerta hvitt som liljans är,
 uti hvars själ sig himlen målar
 och klart dess rena bilder återstrålar.

Från östern snart Aurora hastar,
 i lifvets middag står dess char.
 Ack, snart en tankfull blick du kastar
 på hvad du är och hvad du var!
 Sök i ditt lif det ädla, stora,
 så skall din Hesper likna din Aurora.

Till en ung dam på hennes födelsedag.

Jag vandrade till grönan lund
 en morgonstund,
 der hördes vestanvindar susa,
 der hördes fåglars sånger tjusa:
 den sång var ljuf, högtidelig
 och tjuste mig.

En högtid säkert firas här,
 jag sade der;
 för skönhet röres fogelns tunga,
 om skönhet blott sefirer sjunga!
 Hvem eignas väl på denna dag
 er sångs behag?

Och hastigt utur minnets famn
 steg upp ett namn.
 Ack! ropte jag, I sångens vänner!
 Till er musik jag orden känner:
 för (Carolina) höjs i dag
 er sångs behag.

Hon älskvärd är som solens ljus,
 som källans sus,
 och hvem som hennes värde känner,
 vill säkert vara bland dess vänner:
 och därför sjunger äfven jag
 på denna dag.

Styr, milda öde, hennes färd
 i mödans värld
 till glädjens, fridens ljusa länder!
 Må sorgen fly hvarthon sig vänder!
 En skuldfri själ, ett sorgfritt lif
 Gud henne gif!

Till en familjemoder.

Vänskap nalkas till din boning
 för att lemna dig sin offergård;
 se på felen med förskoning.
 Ack! jag vet du är en bättre värd;
 se till hjertats mening bara
 och låt din vänskap allt förklara.

Himlens englar kring din hydda
 vake för din sällhet, för din frid,
 må din framtid de beskydda,
 som de skådat din förflutna tid.
 Medgång mödans stund belöna,
 och helsan dina dar försköna!

Lef för dina barn, din maka,
 deras lyckas ömma, ljusa alf;
 på din lefnad se tillbaka,
 minnet är dess goda tempelhalf.
 Der förvaras hvarje handling
 från glömskans makt och förvandling.

Till en familjemoder från ungdomen.

Liten fogel, han sjöng i den blånande höjden,
 att din namnsdag det är just i dag;
 därför hafva vi kommit med glädje och fröjd,
 för att se dina älskade drag
 och att tolka en gång,
 i en anspråkslös sång,
 våra tacksamma känslor mot dig
 för den vänskap vi mött,
 för den glädje du strött,
 liksom rosor och grönt på vår stig.

Är vår sång icke rik, är på uttryck den arm,
 o, så räkna ej något derpå!

Den är likafullt välment och hjertlig och varm;
 ty — vi sjunga så godt vi förmå. —
 O! låt se, att du vill
 lyssna vänligt dertill,
 fast ej lärksång vi ha på vår lott;
 ty *det* känner du nog,
 att hvar fogel i skog
 slår sin drill med den näbb, som han fått.

Och vi äro ju alla små foglar, till slut,
 som har svärmat omkring vid din härd,
 som ha plockat de korn, dem du vänligt strött ut,
 då vi hvilat ibland på vår färd . . .
 och vi minnas så väl,
 hur din vänliga själ
 lyckats göra det gladt mången gång,
 och vi veta, en hvar,
 att hos dig man ej har
 lärt sig känna, att tiden blef lång.

Och nu komma vi därför, med glädje och fröjd,
 för att se dina älskade drag,
 och vi sjunga, likt foglar i himmelens höjd,
 till din ära, hvar en denna dag.
 Må blott trefnad och ro
 i ditt hem ha sitt bo,
 må ditt lif städs förflyta så lugnt,
 som din känsla är varm,
 som din vänfasta barm
 och ditt hjerta beständigt är ungt!

Till en familjemoder från en ständig gäst
i familjen.

Som blommor ses spira ur nyvaknad jord
i vårsolens värmande famn,
så spirar en planta i uråldrig nord:
och *gästfrihet* är hennes namn. —
Den plantan med framgång du odla förstått,
hos dig syns hon trifvas så skönt;
och alla, ja alla af oss ha vi fått
af henne ett blad — friskt och grönt.

Och därför är det nu också, som jag
vill stränga min lyra en gång
och slå på den samma små hjertliga slag
och drilla en anspråkslös sång. —
Den sången är kort — o, men tänk ej derpå,
ej heller att tarflig den är:
af hjertlighet, tacksamhet, vänskap, ändå
en osviklig prägel den bär.

Ty ej för att lysa med rimmenas prakt
och frasernas brokiga rad
och språkets poetiskt hänförande makt
är det, som jag vågat åstad; —
nej, nu på min lyra jag velat slå
ett *tack* för din vänskap mot mig
och önska, att länge och lyckligt du må
få *gästfrihet* öfva hos dig!

På en äkta mans födelsedag.

Gladt vi helse dig och djupt vi känna,
 hvad vi önska, hvad man önska bör,
 på en dag så dyr, så skön som denna.
 Tag emot det offer, man dig gör.
 Fast vår gård ej konst och snille pryda,
 må din vänskap ej förakta den;
 känslans pligter här blott hjertat lyda,
 låt det tolka för dig meningen.
 Må du, vid en älskad makas sida,
 genom lifvet vandra nöjd och säll;
 många glada minnesdagar fira
 till din lefnads lugna, sista qväll!

På en äldre mans födelsedag.

Bland årets alla dagar, säg mig, hvar är den,
 som med sin helgd mest rör vårt sinne,
 som af en far, en mor och syskonkretsen än
 framkallar månget älskligt minne?
 Den dag, oss himlen lifvet gaf,
 en egen högtid, eget värde eger,
 och samma ros, den strör på barnets läger,
 kringlindar ock den gamles staf.
 Hon glädjens är — i lek än spord
 och stundom vid den skummande pokalen,
 på ängens plan, i gästfritt prydda salen,
 vid trefnadens och nöjets bord.

Se, broder, denna vänskapsblick,
 som du i hvarje öga röjer:
 se hur en hvar i festligt skick
 sitt fyllda glas emot dig höjer.

Vet, skålen är din, som vi tömma;
 en önskan vill följa den åt:
 Må sorgen din boning förglömma
 och vänskap försköna din stråt.

Ty glädjen är blomman af lifvet,
 af vänskapen fostras den opp,
 och bär, mot det qval, dig blef gifvet,
 i kalken ett tröstande hopp.

Med lifstidsvännen vid ditt bröst,
 med hoppets löftesblommor i din hydda,
 gå då och berga för din höst
 den vises skörd af dar, som äro flydda.

Se'n må du, seglarn lik, som efter långlig färd,
 när qvällens purpurflor omhöljer haf och stränder,

Den sökta hamnen när — till hemmets sköna
 länder

— Det hem som själens är — gå öfver från
 en verld,

der du från nyttans värf bär minnen utan flärd.

Till farfar eller farmor.

Lifvet eger mången lycklig stund,
ger en högtid då och då på jorden,
skapar dessa sällhetens förbund,
dygdens lön ibland bekymren vorden.

[Så i dag vi samlas omkring dig
att din första lefnadstimma fira,
fader, alla barnen önska sig
att med blommor få din hjessa sira.

Hell dig, dyre, vördnadsvärde far!
Vare våra dygder din belöning!
Blott en ära barn och barnbarn har:
att din lefnadsafton ge försköning.

Gratulationer vid förlofningar, lysningar och bröllop.

Vld lysningsfester i alimänhet.

Gossen så glad
framgick, om kommande sällhet han qvad.
Utöfver nöjenas halkiga bana
stenen tog mot,
utlagd af Astrild, och sårar dess fot.
Sorgfull han ropar: hvem skulle det ana?

Hjelp mig i nöd!

Gif åt den vacklande gossen ett stöd!
höres han klaga den vingade guden.

Kärleken log,

pilen ur gyllene kogret han tog:

»Nog skall jag tysta de klagande ljuden.»

Lätt som en vind;

eld uti ögat och blomman på kind,

sköna (Mathilda) sin gång ses bevinga.

Kärleken sköt

pilen i foten, den nätta, sig bröt.

Jag skall dig lära, min flicka, att springa!

Varsamt nu gå;

stödjen hvarandra I sjukliga två!

Vandringen säkert så ledsam ej blifver.

Gån till min bror:

Hymen är doktor och säkert jag tror,

han er recepter för benbrottet skrifver.

Till fästmon på första lysningsdagen.

Kärleken är yr och lätt,

kan till språng och hopp förleda,

vilka uppå tusen sätt,

äfventyr och fall bereda;

Hymen misshag har till sveken,

lägger sig så huld i leken,

slår behändigt af ett ben,
 stäcker farten midt i dansen,
 småler skälmskt och räcker kransen,
 lugn och jemn är banan se'n.

Jag, som tager ömsint del
 uti allt hvad eder händer,
 denna käpp och krycka sänder;
 är hon svag, är ej mitt fel, —
 tag en ann' då under armen,
 lef förnöjd och bortglöm harmen:
 Flickorna åt färden le —
 innan kort, så — halta de!

En annan till fästmon på första lysningsdagen.

Det lyser — och lyser Guds frid öfver dig! —
 Gud följe dig städse på lefnadens stig
 med nåderikt vakande öga. —
 Hvar såg man en himmel, som alltid var klar?
 Och ingen som molnhöjd beständigt ju var?
 Nej solsken och moln skola vexla!

Men kärleken jemnar allt ojemnt, som är,
 den vackraste vårdag i höstskrud han klär,
 han törnen i rosen förvandlar.
 Må kärlek och trohet gå hand uti hand
 och knyta sitt fasta, olösliga band,
 då skyggar man icke tillbaka!

Bländ gåfvorna många, dig egnas i dag
af dyrbara, vackra, varjerande slag,
en skönare är, än dem alla.

Den höjer din lycka, förökar din ro,
den grundplåten är i de nygiftas bo:
Föräldravälsignelsens gåfva!

Ditt timliga gods af förgängelsens band
kan träffas och skingras af hagel och brand,
men denna dig aldrig kan svika;
den följer så troget i dotterns spår; —
hvar helst hon arbetar och hvilar och går,
hon vet att de henne välsigna!

Till en ung flicka efter hennes förlofning.

När andra binda fina, mjuka kransar.
af fagra önskningsblommor omkring dig,
när allt omkring dig utaf glädje dansar,
försmå då ej en blomma ifrån mig.

Det är en vän, som henne åt dig räcker
med önskan att du måtte lycklig bli
och att den morgon i ditt lif, som bräcker,
må mötas af en dag, från moln och skuggor fri.

Du är så ung! — Liksom en ros om våren
du står ännu, på doft och fägring rik;
men vet, att rosen ändrar färg med åren
och att dess välukt endast blir sig lik.

Mins detta väl. Se till, att hjertats flamma^a
beständigt brinner lika ren och skär.
Blif mer, blif bättre; men blif dock den samma,
så oskuldsfull, så god, så hjertlig som du är.

Sök utaf håg och själ, af allt ditt hjerta
att blifva värdig till ditt nya kall!
Var städs dig lik, i glädje som i smärta,
så skall din lycka aldrig blifva »all» . . .
När qvinnan skapades, var skaparns tanka,
att hon, den väna, städse skulle bli,
för mannen, hemmets stöd, en älsklig ranka,
af trogen kärlek närd, med doft af poesi.

Så främja äfven du Guds stora tanka
och slingra dig omkring den stam, du valt,
liksom en älsklig och behaglig ranka,
och låt ditt doft ej nånsin blifva falt.
Nej, vårda ständigt hjertats helga flamma,
så att den städse brinner ren och skär!
Blif mer, blif bättre; men blif dock den samma,
så oskuldsfull, så god, så älsklig som du är!

Till ett brudpar.

Klingom! — Åt bruden vi
egna en skål.

Cypriska guden i
glans kring vår bål

guldkogret löst:
 väljer bland pilar,
 sigtar och smilar:
 klingande bågen har träffat ditt bröst.

Drickom! — Ur safternas
 perlande våg
 uppspritter krafternas
 brusande våg. —
 Brudgum! ditt mod
 helge vi skålen:
 flöde ur bålen

kärlekens styrka och eld i ditt blod!
 Lugn vid de bullrande
 vågorna, njut:
 lyfta på skuldran de
 dolda beslut!
 Bägaren töm:
 kärleken, hoppet
 leda ju loppet:
 kärleken tyder den jordiska dröm.

För tomtébolycka.

De nygiftas skåll! — O, må ödet åt dem
 bereda en lyckosam lefnad;
 må sällhetens tomtar bebo deras hem
 och der sprida sällhet och trefnad.

Ja, brudparets skål! — Mätte framgång det få
 i allt hvarför ärligt de sträfvar;
 och mätte dess hem blifva fritt från de små,
 men sällhetsförderfvande räfvar.

Ty hemmet för irrande menniskan är
 ett eden, det blommor ses smycka,
 om endast små tomtar gå sysslade der
 och sörja för tomtebolycka.

Men flykta de husliga tomterna bort,
 då skola snart blomstren försvinna,
 Och endast små räfvar bli då inom kort,
 allt, allt, hvad man der lyckas finna.

Så träden då fram till den vinkande bål
 och skyden att brudparet trycka,
 och drickom en varm och enhällig skål
 för sällhet och tomtebolycka!





Herr Sandelius är festtalaren. (Bild ur Nisse).

Tal vid silfverbröllop.

Ursäkten mig mitt herrskap, om jag, manad af stundens allvar, tillåter mig att med en liten tänkvärd inledning begynna det tal, hvarom jag af vederbörande blifvit anmoda hålla.

På en tid, då den äktenskapliga institutionen af så mången aktas ringa och dess väl-signelser så lättsinnigt misskännas, måste jag betyga, att det är med synnerlig tillfredsställelse jag i allmänhet bevistar ett bröllop, särdeles då jag har skäl att hoppas, det den äkta

förbindelsen, såsom sig bör, kommer att hvila på religiös grundval. Huru mycket mer glädjande skall ej då den fest synas mig, hvilken efter en mångårig äktenskaplig sammanlefnad, af kristliga makar firas till minne af den dag då denna heliga förening af dem ingicks; ty uti sjelfva den vigt, som fästes vid deras silfverbröllops högtidliga begående, ligger utan tvifvel ett åtminstone indirekt erkännande af äktenskapets lyckliggörande förmåner. Och ehuru det äkta par, till hvars 25-åriga bröllopsjubileum vi här i dag blifvit inbjudna, väl icke kan anses lämpligt, att just nu med ord besanna denna min glada förutsättning, så äro vi dock litet hvar tillräckligt bekanta med de sälla förhållandena inom detta hus, för att känna oss manade att prisa det äkta ståndets välsignelser, i och med detsamma vi gå att på det hjertligaste lyckönska dessa makar, hvilka, omgifna af alla sina barn (och barnbarn), i dag för vårt öga se en familjetafla, egnad att på hvarje känsligt hjerta göra det ljufvaste intryck. Ju mer vi kunna ana hvad de lyckliga makarne sjelfva i detta ögonblick känna vid återblicken på det förflutna, desto innerligare blir vårt deltagande i deras stilla fröjd, i deras tysta tacksamhetslof till Honom, som de hafva att tacka för så mycket. Och fastän jag ej rätt förmår i ord uttrycka detta deltagande, så betviflar jag ej, att de för-

stå våra hjertans dolda mening; ja, jag läser det i deras rörda blickar. Och jag önskar Er till slut, mitt värda par, på denna högtidliga dag, och de som komma skola, all Tomtebo-lycka!

Tal vid guldbräöllop.

Såsom jag förmodar, torde det ock till-
låtas en gammal vän, hvilken i många år kan
sägas hafva delat ljuft och ledt med eder, att
i dag höja sin röst bland denna till högtids-
jubel församlade skara, hvori jag ser gladt
vimla om hvarandra, i festligt smyckade dräg-
ter, talrika anförvandter, vänner, tjenare m. fl.,
alla lifvade af samma fröjdefulla känslor, alla
längtande att få uttrycka samma vördnads-
fulla deltagande; ja, låten mig få blifva der-
gemensamma tolk, då det gäller att på denna
för oss alla så högtidliga dag uttala ett lyck-
önskningens och tacksamhetens ord till eder,
I åldriga makar, hvilka det blifvit förunnadt
att under eder äktenskapliga förening öfver-
lefva ett halft århundrades ödesdigna vexlingar,
så väl inom det allmänna, som i skötet af eder
enskilda familjekrets.

Under femtio års gemensam vandring på
lifvets ofta nog törniga bana lär man känna
både verlden, sig sjelf och hvarandra inbördes;
och om denna erfarenhet å ena sidan ej kan

undgå att instämma i dessa patriarkens ord: »när det hafver som bäst varit, hafver det möda och arbete, varit», så vet jag deremot också förvisso, att I, med blicken riktad tillbaka på det förflutna, finnen eder hafva mångfaldiga anledningar att tacksamt prisa en mild Försyns kärleksfulla skickelser och att ödmjukt erkänna eder hafva upplefvat mången stund af oskattbar fröjd, många oförgätligt hugnade tilldragelser, till uppväggande af mödans och bekymrens, understundom nog tunga börda. Mätte den onämbara sällhet, I tvifvelsutän kännen i detta festliga ögonblick, äfven lämna ett nytt, oförgätligt bidrag till de minnen, som edert långvariga äktenskap redan förmått skänka, och såmedelst i sin mån medverka till förljufvande af edra återstående dagar, öfver hvilka vi nedkalla all den ostörda frid, all den inre välsignelse, hvaraf människohjertat är mäktigt.

Tal vid barndop.

Efter man satt oss glas i händerna, så måste vi väl till någonting begagna dem; och vi ämna ej heller underlåta att så göra; såsom du straxt skall finna, blott vi få det nöjet se dig och din snälla gumma, följa vårt exempel, helst hon säkerligen vida bättre än vi alla nu

kan behöfva en liten styrkedryck. Och då skålen förnämligast gäller den lilla nykomna, som i går ännu var onämbar, men nu har fått sig ett hederligt namn, som andra kristna menniskor, så är det ju helt naturligt, att I sjelfva mitt herrkap, ej kunnen underlåta att dricka den med oss, som nu af innersta hjerta önska, att den späda ätteläggen måtte frodas väl, och tillväxa i ålder och visdom, till lycka både för sig sjelf och eder, i senare afseendet äfven såsom en ny föreningslänk mellan dessa hulda föräldrar; så att deras äkta band, om möjligt, skall ännu fastare tillknytas hvarje gång den ädla modern skänker sin make en ny pant af deras ömsesidiga kärlek. För uppfyllandet af dessa våra önsknigar och detta vårt hopp är det vi nu glädtigt förena oss i den tillämnade skålen.



Diverse stycken af Chronwall.

(Häriifrån och till bokens slut).

å plantageegaren och komunalmannen Herr Ambrosi
60:de födelsedag.

Och nu vi samlats i muntert lag
hos vännen A. på hans födseldag,
den sextionde uti hans lefnad,
och finna honom i ro och trefnad.
Ja lefve han uti vänners ring!
och King på dej! och på dej hej King!

Han född i socknen. Dess komunal
han tjenat har i mång' åratal,
ja, stridt och kämpat i tjugo år
för socknens välfärd. Gutår! gutår!

Han tobak odlat i gräslig mängd
och brutit åker och skog och ängd.
En kung han är uti Sverges land
allt för de väldiga tobaksland.

Hans hem är gästfritt som kungs i Nord
och skämt och glädje trifs vid hans bord.
Sjelf trifs han bäst uti ungdgmsskara,
och gammal tycker sig A. ej vara.

Åt unga fästmör han gerna är
förklåde, följer dem här och der,
och mycket vet han, som ingen vet,
om qvinnohjertan och hemlighet.

Sin maka trogen han ändock är,
fast vackra tärnor han smeka plär.
Uti hans närhet de trifvas gerna
som intill solen var älsklig stjerna.

Ja, A. han äger en »dragningskraft»
som få blott äger, det har man sagt.
På Ljunglöfs tobak det nog beror,
»Marinoambra» man äfven tror.

Så lefve han, denna glädjens man,
och länge, länge det lefve han!
Och nu vi alla ha samlats här
att bågarn höja som bräddad är.

Ja, King på dej uti vänners ring!
King för all vänskap, du glada King!

Versar tillegnade konsul M.,
vid en för honom tillståld fest.

Till samqväm samlade, en sång vi egna
dig konsul Mau, du gamla hedersman.

Vid julefest du vännerna vill fagna
 med mat och vin, det bästa som du fann.
 Ja lefve kousul M. med lockar grå
 och låten glasen rundt kring laget gå.

Han är för oss liksom en älskad fader.
 Vår far han kände. Sett oss vexa öpp,
 sex bröder, liksom i aleens rader
 de unga plantor vexa, skjuta knopp.
 Ja lefve konsul M. med lockar grå
 och låten glasen rundt kring laget gå.

Fast sexti vintrar på hans hjessa snögat,
 än syns han ung och trotsar stormens hot
 och ynglingen den glänsar än i ögat,
 ty gubben bygd är på en bergfast rot.
 Ja lefve konsul M. med lockar grå
 och låten glasen rundt kring laget gå.

Till minne utaf denna dag är sången
 författad och dig egnad, vännen vår.
 Du är en sol med glans i nedergången
 en slägt som stjernor rundt omkring dig står.
 Ja lefve konsul M. med lockar grå
 och låten glasen rundt kring laget gå.

Ja! lefve han, den gamle vördnadsvärde,
 som ur sin visdom månget råd oss gett.

Att lefva lifvet sjelf en gång han lärde,
 på verdens vida fält han mycket sett.

Ja lefve konsul M. med lockar grå
 och låten glasen rundt kring laget gå.

Om ock vid Hufvudsta det kunde snöga
 storgubbar ned uppå en juledag,
 han blef ej bang; han såg dem i hvitöga'
 och tog med tomtarne ett nappatag;

ty han är frisk ännu, kan Ni förstå,
 och till hans välgång glasen höjas må!

Versar på fru Hanna Erikssons 50:e års födelsedag,

som firades på källaren Pelikan i Stockholm
 i närvaro af tjuotals personer.

På denna dag,

i detta lag,

min gamla lyra fattar jag;

jag vill besjunga

värdinnan unga,

I vänner, må

nu höra på!

Vår stackars Hanna! Hon med bleknad kind,
 som förr i världen gick så fet och trind,
 hon står nu här så mager som ett spö,
 med sina många år och väntar hon skall dö.

Ja, hon den magraste i sta'n,
 så mager som en »pelikan»,
 och fattig som en råtta, som är ute och stjal,
 oss bjudit uppå denna festen — ni förstår mig väl?

Ja, som en hamn hon bland oss alla står,
 ty nu i dag hon fyller »hundra år»,
 vi därför gratulera, skål, gutår!
 Det menas endast femti — som ni nog förstår!

Det nämndes blek. — Nej hon är visst ej blek,
 hon kunde blifva Seelands kung en stek.
 Det nämndes mager, det var fel ock det,
 det menas på ett annat sätt — förstå mig rätt?

Skall hon tillväxa som hon gjort på hundra år,
 så räds jag jordens axel han i spillror går,
 ty hon är stor och tung som alla jättars kung,
 och hundra år är hon ändå fast hon är ung.

I hennes magra — nej dess feta barm,
 der rinner ungdomsbloden än så varm,
 på hennes bleka kind — uej kind så röd,
 än kan du skåda junimorgons glöd!

På hennes klumpiga — nej nätta fjät,
 du skådar än en drottning's majestät,
 på hennes gula — nej dess röda kind,
 bor Amor än så skälmsk och fet och trind.

Emellertid en skål allt för värdinnan vår,
 som målats ful — dock skön ibland oss står
 Ja, höjom våra glas för hennes hundra år,
 det menas bara femti — som ni nog förstår!?

På Sofias födelsedag

den 6 juni 1873.

Jag helsar dig! Jag helsar och den sköna,
 den gyllne sol, som steg så herrlig opp.
 Hur skön hon lyser öfver lundens topp,
 och sprider glädje öfver ångar gröna!

Förbi är våren. Sommarns dagar komma.
 Du älskade! för dig en annan tid
 ock randas. Må du uti fröjd och frid
 få möta den, min hulda, sköna blomma!

På Sofias födelsedag

den 6 juni 1875.

Var välkommen, sommar, bringa fröjd och lust!
 Doften, sköna blommor! på mitt hemlands kust.

Sjungen, sjungen, foglar, öfver dalar, höjder! —
jag med mina toner härmar edra fröjder.

Hvar och en af eder sjunger för en vän;
ack! jag gör detsamma. — Fjerran skiljd från den,
sitter jag och drömmer vid min trogna lyra,
sjunger så till henne i min sälla yra.

Blomstra, blomstra, ljufva tärna med behag!
njut af livvets glädje i din ungdomsdag;
när den är förgången, kommer den ej åter:
tidens gud sitt eden blott en gång upplåter.

Låt mig vara solen i ditt sköna lif?
Dig jag gett mitt hjerta . . . Mig din kärlek gif!
Bort med hvarje töcken, som för sinnet skymmer;
tvenne hjertan trotse livvets små bekymmer!

Tänk på den, som vandrat grubblande ibland
utan hem och vänner i sitt fosterland!
Det, min vän, är han, som sjungit dessa orden.
Det är dig han älskar främst bland allt på jorden.

På Sofias födelsedag

den 6 juni 1877.

Välkommen, sköna junidag,
med fröjd och fågring och behag.

och rikligt för min flickas fot
de skönsta blommor strö!

Min flicka sjelf en blomma är,
mer skön än dem, som Flora när:
hon vissnar ej för stormens hot
och ej för vinterns snö.

Sin doft hon spridt i många år,
men lika doftrik än hon står.
Iduna tycks hon vara lik,
den evigt unga mö.

Ja, må Iduna lik du bli,
min fagerlockiga Sofi,
din fågring länge blifva rik,
ej vissna fort och dö!

Då skall jag, säll som Hymen var,
din täckhet prisa alla da'r,
och jordens klot skall för oss bli
en herrlig blomsterö.

Men fastän skönheten sin kos
flyr bort ifrån min unga ros,
skall ej min kärlek gå förbi,
ej vissna i sitt frö.

Ullfällighetsbilder, önskningsar och goda råd.

För individer af olika sinnen och härkomst.

För dem, som supat ur glaset djupa,
och uti ulla rännstenar stupa.
dem vill jag råda att sluta opp;
ty de förstöra båd själ och kropp.

Den, som förtjenar sitt lifsbröd ärligt,
låt dem uppblomstra i hemmet herrligt.

För den, som tigger sitt bröd för dagen
och går på kryckan med tomma magen,
den vill jag önska att hulpen bli;
ty den är menska så väl som vi!

Tänk ej på rikdom ochl ust och prål;
ty qval fins ofta i nöjets skål:
då rik man finner för flärd ej ro,
kan fattig sofva i fredligt bo.

Lättsinnigt tala du aldrig bör,
dig vis man afskyr, när han det hör

Den, som med sqvaller far staden om,
bör ha för munnen båd' lås och bom.

Fördöma andra går ganska fort;
men den det gör — stängs från himlens port

Den man som önskar sig blifva fet,
han bör bli domprost; men — ej poet.

Den man, som raglat på gatan ner,
den borde aldrig ta' supar mer.

Den man, som ljuger och ofta svär
den bör se till, hvarthän vägen bär. —

För alla drinkare önska vi
en sjö af bränvin, att simma i;
se'n denna kuren de hafva fått,
mähända bränvin ej smakte godt?

En väg till vännen är aldrig lång, —
dit går man alltid med munter gång.

Den flicka, som uti mörkret är,
bör se sig för, hvem hon möter der. —

För den, som lefver som ungarl här,
den vill jag önska en flicka kär
med gula lockar och ögon grå.
En bättre önskning kan ingen få.

Låt öfvermodet ej få sin gång;
rid ej på käppar och ej på stång —
men rid på hästen, ty så gör presten;
af honom lär din vishet här.

Kör ej för fort i dalen ned —
tre mil du hafver till närmsta smed!

Med käringar aldrig man bråka vill,
ty denna saken hör den »onde» till.

Det lätt är stöta emot patrull,
helst, när man supit sig »håttan» full.

Baktala ingen! — Du brister bär . . .
tänk först på dessal och nog det är.

För den, som hungrar, och äger pengar,
den vill jag råda att köpa bröd;
ty annars svälter han till sin död.

I landsflykt genast bedragarn far,
se'n här hvar menska han »lurat» har.

En bedragare bör ej finnas till,
han borde hängas, fast han ej vill.

Den, som sig tänker att blifva rik,
bör akta sig att bli tiggarn lik.

Den, som sig tänker att bygga hus,
den bör ej taga för stora rus.

För den, som fattig sig säger vara,
men likväl högfärd ej kan undvara,

den kan ju likna en apa mest,
den kan ej tålas af kristlig prest.
Den vill jag råda, att fallet skåda;
ty det förvisst den når till sist.

Nutidens qvinna är svår att vinna
du bör påminna dig det, du man!
Med dygder knappast hon vinnas kan;
men har du pengar — så går det an;
ty hon vill åka i gyllne spann
charmant och propert — ö ja minnsann!
Men hennes fästman — ack stackars han!

Betala krämarn först din skuld,
förränn du köper dig ur af guld!

Den, som för bränvin pantsatt sin rock,
den borde se'n stå för prygel bock.

Magnetisk kraft visst i krogen bor,
ty dit fly alla, båd' låg och stor; —
och snart blir krögaren lik en kung,
der stolt han står vid sin penningpung.

Den största floden i Sveriges land,
är bränvinsfloden — den har ej strand.

Den, som är lat, och ej ser i bok,
går fram i verlden liksom en tok;
på visa männer blir den ej klok.
Den borde skämmas uti en krok.

Den, man som önskar sig blifva fet,
den bör bli domprost — men ej poet,

Den, som framåt, på sin bana vill,
bör hafva modet; ty det vill till.

Den, som skall väga, bör väga rätt —
att ena vigten ej blir för lätt.

Den, som köpt böcker af Chronwall, han
skall hafva tack utaf mig, minsann!

Den, som gör narr åt en annans fel,
är största narren i alla spel.

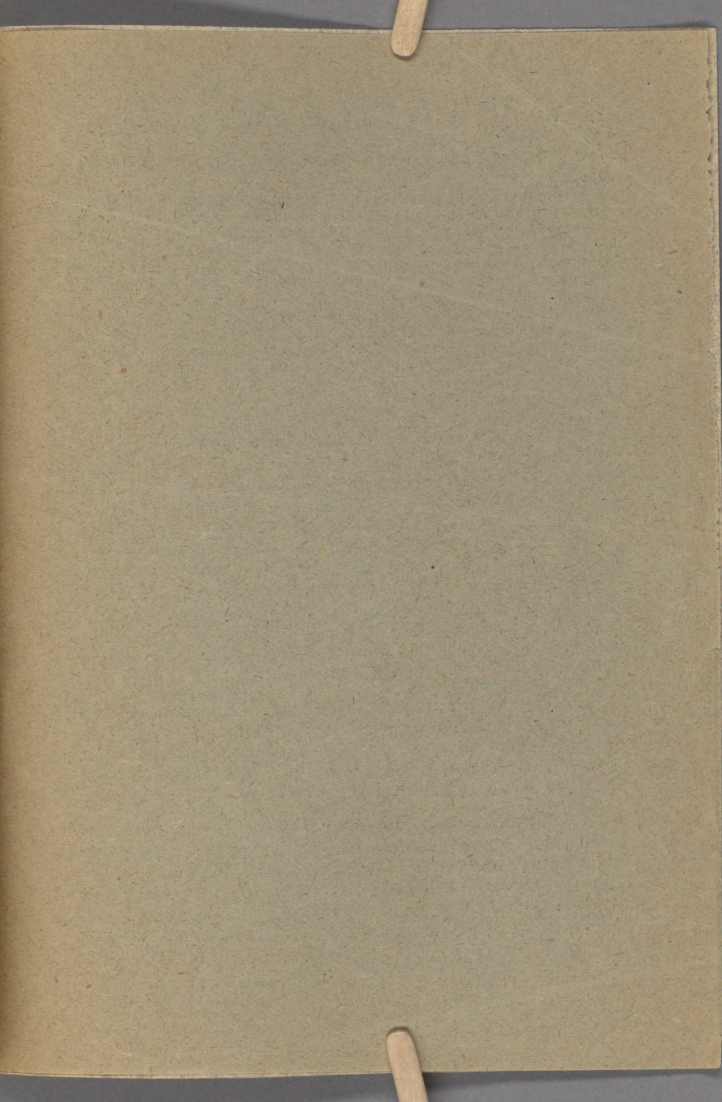
Ett arbet' du ej kassera bör,
förr'n maken bättre du visa tör!

Vis' ingen bort till den rikes dörr;
ty vid den armes fås hjälpen förr! —

En girig kan man ogerna tåla;
hvem kan väl tåla dem, som äro snåla?
De hafva mat — men de hungra dock,
de hafva pengar, — knappt någon rock.

Förf. den 31 dec. 1872.





Böcker från Vis- och Bok-förlaget Tomtebodas

70. *Andra delen* av Edward och Brynhilda innehåller:

Om hur Edward begiver sig över Mississippifloden och kommer till Indianerna och iakttaget deras hemliv, Björndans, Pjörnjagt, Dödshögtid m. m. och håller tal för dem. Han och en Indian resa sedan och sätta eld på slavhandlaren's gård. Det stora Nordamerikanska slavkriget 1861 börjar. Edward och Brynhilda ingå båda i kriget. Han som soldat, hon som diakonissa och på fältet förband de sårade. Efter krigets slut och efter otaliga lidanden och oro och äventyr träffades de och ingingo äktenskap med varandra och bosatte sig 1865 vid floden Ohio, och fingo liksom varje soldat och kvinna, som kämpat och stridit under Nordamerikanska stjärnbaneret ett stort stycke land att odla.

Andra delen, 128 sidor kostar pr st. 50 öre.

71. *Frans och Karin* (alla ungdomars vackra och treffliga bok), med många bilder. Om en ung sjöman och hans fästnö. Hans äventyrliga resor till lands och sjös och om hur han kom hem till slut som en rik och anedd sjöman. Verklighetsskildring på vers och prosa av Chronwall. Denna bok har ej funnits till salu i bokhandeln på över tjugu år, men är mycket efterfrågad av ungdomen och särdeles i skärgården, vid badanstalter, fisklägen m. fl. ställen där älskande, väderbitna sjömansflickor och sjömansgossar finnas. Denna bok är 112 sidor stor och försedd med många bilder ♣. Pris pr st. 50 öre.

72. *Dubbla Gratulationsboken*, innehållande alla möjliga gratulationer, passande på födelse-, namns- och bröllopsdagar, ävenså tal vid barndop, bröllopp samt vid alla möjliga fästliga tillfällen. En mycket lättsåld bok. 96 sidor stor. Pris pr st. 50 öre.

73. *Namnsdagskalender* över de i Almanackan införda nya namnen, och med uttydning av varje dags och namns betydelse. Boken är även försedd med register i alfabetisk ordning efter vilket man genast kan uppsöka den och dens namnsdag. En tidsenlig och mycket lättsåld bok. 96 sid. Pris pr st. 50 öre,